

॥ श्री गजानन विजय ग्रंथ ॥

अध्याय चौदावा

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥ हे कौसल्यात्मज रामराया । हे रघुकुलभूषणा करुणालया । सीतापते करा दया । आतां या लेंकरासी ॥१॥ ताटिका त्वां उधरली । अहिल्या शिळा सजीव केली । शबरीची पुरवली । इच्छा तूं दशरथे ॥२॥ भक्तरक्षणा कारण । सोडिलें नृपसिंहासन । वानर केलेसे बलवान् । केवळ आपल्या कृपेनें ॥३॥ शिळा तरल्या सागरीम । तुझ्या नामें रावणारी । बसविलास गादीवरी । भक्त आपला बिभीषण ॥४॥ जो जो आला शरण पदा । तुझ्या कीं हे आनंदकंदा । दैन्य, दुःख, आपदा । त्याच्या त्वां वारिल्यास ॥५॥ हें मनीं आणावें । दासगणूस सांभाळावें । बालकांनं धांवावें । जननिविण कोणाकडे ? ॥६॥ तूं जननी जनिता सद्गुरु । तूं भक्तांना कल्पतरु । भवनदीचें भव्य तारु । तूच कीं रे रामराया ! ॥७॥ एक खेडेगांवचा । रहिवासी मेहकर तालुक्याचा । बंडूतात्या नांवाचा । ब्राह्मण होता विबुध हो ॥८॥ हा बंडूतात्या ब्राह्मण । सदाचारसंपन्न उदार होतें ज्याचें मन । गृहस्थाश्रम चालवी ॥९॥ श्रोते या प्रपंचांत । संकटें येती अतोनात । परी नाही पहा सुटत । लोभ त्याचा मानवा ॥१०॥ या बंडूतात्या घरीं । पाहुणे येती वरच्यावरी । तो अवघ्यांची साच करी । सरबराई निजांगें ॥११॥ ऐसा क्रम चालला । संचय अवघा संपला । आली पाळी बिचाऱ्याला । कर्ज काढणें साहूचें ॥१२॥ घरदार पडलें गहाण । अगणित झालें त्या ऋण । लोकांप्रती दावण्या वदन । लाज वाटूं लागली ॥१३॥ विकावया न कांहीं उरलें । सदन अवघें साफ झालें । भाडेंकुडें तेंही गेलें । काय विपत्ती वर्णावी ? ॥१४॥ तगादे करिती सावकार । शिपाई धाडून वरच्यावर । भागवण्यासी दोन प्रहर । अडचण पडूं लागली ॥१५॥ कांता बोले टाकून । मुलें करिती अपमान । पत गेली उडून । उसनें न कोणी देती हो ॥१६॥ ऐशा

तापें तापला । जीव घाया तयार झाला । पैसा संपतां प्रपंचाला । कांहीं नसे किंमत ॥१७॥ जें सुखाचें वाटे स्थान । तेंच दुःखाचें निकेतन । संपून गेल्यावरी धन । सहज होतें न्याय हा ॥१८॥ बंडूतात्या विचार करी । जीव कोठें देऊं तरी । अफू खाऊन मरूं जरी । तरी ती घ्याया पैसा नसे ॥१९॥ जरी जाऊन विहिरीवरी । जीव हा मी देऊं तरी । तितुक्यांत कोणी येऊन वरी । जरी मला काढल्यास ॥२०॥ जीवही ना जाईल । उलटी फजीती होईल । सरकार शिक्षा देईल । आत्महत्यारा म्हणून मला ॥२१॥ यापेक्षां हिमालया । जावे वाटे जीव घाया । आत्महत्येचा ते ठायां । दोषही ना लागेल ॥२२॥ ऐसा करुनि विचार । पडला घराच्या बाहेर । अखेरचा तो नमस्कार । केला त्यानें प्रपंचाला ॥२३॥ एक लंगोटी घातली । राख अंगा लाविली । त्यानें ही युक्ति केली । ओळख आपुली बुजवावया ॥२४॥ श्रोते अब्रुदारासी । जननिंदेचें मानसीं । भय वाटे अहर्निशीं । हें सकळांसी ठाऊक ॥२५॥ बंडूतात्या म्हणे मनीं । हे दीनदयाळा चक्रपाणी । अवकृपा मजलागोनी । कां रे ऐसी केलीस ? ॥२६॥ तुझ्यावरी विश्वास माझा । पूर्ण होता अधोक्षजा । तूं रंकाचा करिशी राजा । ऐसें ऐकिलें पुराणीं ॥२७॥ तें सर्व खोटें झालें । प्रत्ययासी माझ्या आलें । व्यर्थ कवींनी रंगविलें । चरित्र तुझें नारायणा ॥२८॥ आतां जीव देतो परी । तुझ्यावरी मी श्रीहरी । याचा विचार कांहीं करी । हत्या नको घेऊं मम ॥२९॥ ऐसें मनीं बोलला । तिकिट घ्याया लागला । तो एक भेटला । विप्र त्यासी स्टेशनान्त ॥३०॥ आतांच हरिद्वाराचें । तिकीट नको घेऊं साचें । घेऊन दर्शन संतांचें । मग जावें हरिद्वारा ॥३१॥ आपल्या वऱ्हाड प्रातांत । श्रीगजानन महासंत । आहेत अवतरले सांप्रत । त्यांच्या दर्शना जाय तूं ॥३२॥ संतदर्शन आजवरी । वायां न गेलें भूमीवरी । उगीच त्रासून अंतरीं । भलतें कांहीं करूं नको ॥३३॥ ऐसें बोलतां ब्राह्मण । तात्या गेला गोंधळून । म्हणे हा मनुष्य कोण ? । अवचित मसी भेटला ॥३४॥ किंवा यानें ओळखिलें । मी बंडूतात्या म्हणून भलें । कांहीं न माझा तर्क चाले । पुसुं तरी याते कसा ? ॥३५॥ कांहीं असो शेगांवासी । जाऊन वंदूं समर्थासी । ऐसें बोलून मानसीं । शेगांवासी पातला ॥३६॥ दर्शना गेला

ब्राह्मण । तों महाराज वदले हांसून । कां रे देशी जाऊन प्राण । हिमालयासी बंडूतात्या ॥३७॥ अरे आत्महत्या करूं नये । हताश कदापि होऊं नये । प्रयत्न करण्या चुकूं नये । साध्य वस्तु साधण्यास ॥३८॥ आतां जरी दिलास प्राण । प्रपंचाशीं त्रासून । तरी येशील घेऊन । जन्म पुन्हां ते भोगावया ॥३९॥ नको जाऊं हिमालया । गंगेमाजी प्राण द्याया । परत आपुल्या घरीं जाया । वेळ वेड्या करूं नको ॥४०॥ तिकीट घेतां जो भेटला । स्टेशनावरी ब्राह्मण तुला । ओळखिलें का सांग त्याला ? । तो कोण होता हें कांहीं ॥४१॥ जा आतां घरीं परत । राहूं नको लवही येथ । बापा तुझ्या मळ्यांत । आहे एक म्हसोबा ॥४२॥ त्या म्हसोबाच्या पूर्वेसी । बाभुलीच्या झाडापासी । खोदून पहा मेदिनीसी । दोन प्रहर रात्रीला ॥४३॥ काम जमीन खोदण्याचें । तूच एकटा करी साचें । खालीं तीन फुटांचें । द्रव्य तुजला सांपडेल ॥४४॥ त्यांतून थोडें कर्जदारां । देऊनी ऋणमुक्त होई खरा । नको सोडूंस बायकापोरां । उसनें वैराग्य वाहूं नको ॥४५॥ ऐसे बोलतां गजानन । आनंदला तो ब्राह्मण । आला खर्च्यास परतून । राख पुसून अंगाची ॥४६॥ रात्रीच्या वेळेला । मळ्यांत म्हसोबापासी आला । बाभूलीखालीं लागला । जमीन खोदाया कारण ॥४७॥ तों तीन फुटांवर । लागली श्रोते घागर । एक तांब्याची साचार । वेळणी होती जित्या मुखा ॥४८॥ त्या तांब्याच्या घागरींत । मोहरा सोन्याच्या चार शत । पडल्या त्याच्या दृष्टीप्रत । मग काय विचारितां ? ॥४९॥ करीं घागर घेऊनिया । लागला तेथेंच नाचावया । जय जय गजानन गुरुराया । ऐसें मुखें बोलून ॥५०॥ त्याच द्रव्यें करून । फेडिलें त्यानें अवघें ऋण । मळा होता पडला गहाण । तोही आणिला सोडवोनी ॥५१॥ घडी बसली प्रपंचाची । ही गजाननकृपेनें साची । वृत्ति बंडूतात्याची । गेली अती आनंदून ॥५२॥ जेवीं मृत्यूची घटकां भरतां । अमृतकलश यावा हातां । वा सागरामाजीं बुडतां । तारूं दृष्टीस पडावें ॥५३॥ बंडूतात्यास तैसें झालें । दुःखाचे ते दिवस सरले । मग त्यानें पुढें केलें । येणें पहा शेगांवा ॥५४॥ दानधर्म तेथें केला । मोठ्या प्रमाणामाजीं भला । गजाननाच्या पदीं झाला । लीन अनन्यभावानें ॥५५॥ तई महाराज वदले त्यासी । आम्हांस कां रे वंदिसी

? । ज्यानें दिला आहे तुसी । द्रव्यघट तो वंदी तया ॥७६॥ आतां तरी येथून । खर्च करावा सांभाळून । उगे न करी उधळेंपण । त्यांत नसे सार कांहीं ॥७७॥ जन सुखाचे सोबती । निर्वाणीचा श्रीपती । त्याची सदैव करी भक्ती । तो न उपेक्षी कदा तुला ॥७८॥ ऐसा उपदेश ऐकिला । समर्थांसी वंदून भला । बंडूतात्या गांवास गेला । आपुल्या अती आनंदें ॥७९॥ एकेकालीं सोमवती । पर्व आले निश्चिती । जी कां अमावस्या येती । सोमवारीं ती सोमवती हो ॥८०॥ या सोमवतीचें महिमान । पुराणांत केलें कथन । या दिवशीं नर्मदास्नान । अवश्य म्हणती करावें ॥८१॥ म्हणून शेगांवची मंडळी । नर्मदेस जाया तयार झाली । तयारी त्यांनीं अवघी केली । पडशा वगैरे भरून ॥८२॥ मार्तंड पाटील बंकटलाल । मारुती चंद्रभान बजरंगलाल । यांनीं केला एक मेळ । ओंकारेश्वरीं जाण्याचा ॥८३॥ बंकटलाल म्हणे अवघ्यांसी । आपण जातों नर्मदेसी । घेऊं सांगातें महाराजांसी । स्नान कराया नर्मदेचें ॥८४॥ चौघे मठामाजीं आले । समर्थां विनवूं लागले । ओंकारेश्वरीं गुरुमाऊले । चला आमुच्या समवेत ॥८५॥ तुम्ही असल्याबरोबर । काळाचाही नाहीं दर । घाला आम्हांस पायांवर । त्या ओंकारेश्वराच्या ॥८६॥ हा अधिकार मातेविना । नाहीं पाहा इतरांना । आमुची विनंती हीच चरणा । न्यावें आम्हा नर्मदेसी ॥८७॥ तुम्ही आल्यांवांचून । आम्ही न हालूं येथून । बालहट्टालागून । जननी तीच पुरवीतसे ॥८८॥ महाराज म्हणाले तयासी । आहे नर्मदा माझ्यापाशीं । उगीच त्रास द्यायासी । जाऊं कशाला तिला मग ? ॥८९॥ मी या मठांत बैसुन । करीन नर्मदेचें स्नान । तुम्ही या सोरे जाऊन । श्रीओंकारेश्वराला ॥९०॥ तेथें राजा पूर्वकालीं । मान्धाता भाग्यशाली । होऊन गेला महाबली । दिगंत ज्याची कीर्ति असे ॥९१॥ श्रीशंकराचार्य गुरुवर । यांनीं कराया जगदोद्धार । तेथेंच दीक्षा साचार । परमहंसाची घेतली ॥९२॥ जा जा तुम्ही तया स्थला । भेटा माझ्या नर्मदेला । मात्र नेऊं नका मला । उगाच आग्रह करून ॥९३॥ आतां पर्वाचें प्रयोजन । नाहीं राहिलें मजलागून । ऐसें ऐकतां चवघेजण । घट धरिती पायांला ॥९४॥ कांही असो तेथवरी । चला आमुच्या बरोबरी । लगेच येऊं माघारी । स्नान

करूनी नर्मदेचें ॥७५॥ महाराज म्हणाले ठिक ठिक । तुम्हीं दिसतां दांभिक । नर्मदेचें आहे उदक । या आपुल्या विहिरीमध्ये
 ॥७६॥ तिला टाकून आपण । तेथें कराया गेलों स्नान । तरी राग येईल दारुण । माझ्या त्या नर्मदेला ॥७७॥ म्हणून सांगतों
 तुम्हींच जावें । मला न आग्रहा करावें । माझें वचन मानावें । यांत तुमचें कल्याण ॥७८॥ मग मारुती चंद्रभान । करूं लागला
 भाषण । आम्ही घेतल्यावांचुन । आपणां न जाऊं कीं ॥७९॥ समर्थ म्हणाले मी तेथ । आल्य होईल विपरीत । मग तुम्ही दोष
 मात्र । देऊं नये आम्हांला ॥८०॥ ऐसें मठांत बोलणें झालें । अवघें ओंकारेश्वरा आले । पर्वासाठीं मिळाले । लोक तेथें अपार
 ॥८१॥ नर्मदेचे अवघे घाट । स्त्रीपुरुषांनी भरले दाट । मुंगीलाही नसे वाट । जाया हराच्या मंदिरीं ॥८२॥ कोणी स्नानास
 उतरले । कोणी संकल्प ऐकूं लागले । कोणी घेऊन बेलफुलें । जाऊं लागले मंदिरांत ॥८३॥ कोणी बर्फी पेढे खवा । बसून
 खाऊं लागले मेवा । थव्यामाणें लागला थवा । तेथें भजनकऱ्यांचा ॥८४॥ पर्व संपेपर्यंत । अभिषेकाची मंदिरांत । गर्दी झाली
 अत्यंत । शब्द कोणाचा कोणा न कळे ॥८५॥ रम्यशा त्या ओंकारीं । समर्थाची बैसली स्वारी । पद्मासन घालूनी कांठावरी ।
 त्या महानदीच्या नर्मदेच्या ॥८६॥ चौघे दर्शन घेऊन आले । समर्था विनवूं लागले । आतां पाहिजे सोडिलें । जाणें सडकेनें
 आपणा ॥८७॥ कां कीं भीड झाली फार । गाड्या मोडती वरचेवर । बैल गाडीचे बुजार । आहेत आपुल्या त्यांतूनी ॥८८॥
 खेडीघाट स्टेशनाला । जाण्यायेण्याचा करार केला । गाडीवाल्यानें तो भला । न सांगतां गुण बैलांचे ॥८९॥ ते बसतां आले
 कळून । आपण होतां म्हणून । पोंचलों येथे येऊन । बैल द्वाड गाडीचे ॥९०॥ परत बसून गाडींत । जाणें न निर्भय वाटत ।
 म्हणून या नावेत । बसून जाऊं स्टेशनाला ॥९१॥ गर्दी झाली रस्त्यांनी । नदीतून जाऊ शांतपणीं । ऐसेंच केलें कित्येकांनीं ।
 त्या पाहा नावा चालल्यात ॥९२॥ तुम्हांस वाटेल तेंच करा । आम्हां न कांहीं विचारा । मी वचनांत गुंतलों खरा । तुम्ही बसाल
 तेथें येऊं ॥९३॥ ऐसें समर्थ बोलले । त्यांच्यासवें नावेत बैसलें । गर्दीतून जाऊं लागले । खेडीघाट स्टेशनाला ॥९४॥ तों नदींत

मध्यंतरिं । नाव आदळली खडकावरी । फळी फुटून गेली सारी । तिच्या बुडाची एक हो ॥९५॥ छिद्र पडलें आरपार । येऊं लागलें आंत नीर । नावाड्यानें सत्वर । नदींत उड्या टाकिल्या ॥९६॥ परी महाराज निर्धास्त होते । ' गिनगिन गणांत बोते ' । ऐसें भजन मुखातें । चाललें होतें अखंड ॥९७॥ मार्तंड बजरंग मारुती । घाबरून गेले अती । उडूं लागली धडधडा छाती । बंकटलालाची विबुध हो ॥९८॥ चवघे समर्था बोलले । आम्ही अपराधी आहों भले । आम्हीं न तुमचें ऐकिलें । शेगांवांत दयाळा ॥९९॥ त्याचें दिलें आम्हां फळ । तुम्ही आज तात्काळ । नर्मदाच झाली काल । आम्हांलागीं बुडवावया ॥१००॥ गुरुराया आपुली वाणी । वेदतुल्य मानूं येथूनी । वांचवा या संकटातूनीं । शेगांव दृष्टी पडूं द्या ॥१॥ ऐसें जों ते बोलतात । तों निंम्यावरी पाण्यांत । नाव बुडाली लोटत लोटत । एक फर्लांग गेली हो ॥२॥ कांहीं लोक बोलती ऐसें । मेली हीं पांच माणसें । आतां यांचा भरवंसा नसे । अथांग पाणी नर्मदेला ॥३॥ तई म्हणाले गजानन । नका होऊं हैराण । तुमच्या जीवालागून । धक्का न लावी नर्मदा ॥४॥ ऐसें म्हणून स्तवन केलें । नर्मदेचें त्यांनीं भलें । हे चवघे बैसले । हात जोडून नावेंत ॥५॥ श्लोक (अनुष्टुप छंद) नर्मदे मंगले देवी । रेवे अशुभनाशिनी । मंतु क्षमा करी यांचा । दयाळू होऊनी मनीं ॥ ऐसें स्तवन चाललें । तों आंतील पाणी निघून गेलें । नर्मदेनें लाविलें । आपुल्या करास त्या छिद्रा ॥६॥ नाव श्रोते पहिल्यापरी । आली जलाचिया वरी । नावेच्या बरोबरी । होती प्रत्यक्ष नर्मदा ॥७॥ ळणीचा धरला वेष । मस्तकावरी कुरळ केश । भिजविलें जियेच्या वस्त्रास । कंबरेपर्यंत जलानें ॥८॥ नौका कांठास लागली । अवघ्यांनी ती पाहिली । आश्चर्यचकित मुद्रा केली । पाहून तळीच्या छिद्राला ॥९॥ ही बाई होती म्हणून । आमुचे हे वांचले प्राण । बाई आपण कोठील कोण ? । हें कांहीं सांगा हो ॥१०॥ सोडा वस्त्र बिजलेलें । आम्ही नवें देतो भलें । तई नर्मदेनें पहा केलें । ऐशा रीतीनें भाषण ॥११॥ मी ओंकार कोळ्याची कन्यका । माझें नांव नर्मदा ऐका । आम्हां परिपाठ आहे देखा । ओलें वस्त्र नेसण्याचा ॥१२॥ मी ओलीच राहतें निरंतर । माझेंच रूप आहे नीर । ऐसें बोलून

नमस्कार । करून गेली गजानना ॥१३॥ क्षणामाजीं नाहींसी । झाली ती नर्मदेसी । वीज चमकून आकाशीं । घनीं जैसी लीन होते ॥१४॥ तों पहातां प्रकार । चवघे आनंदले फार । कळला स्वामींचा अधिकार । नर्मदा आली दर्शना ॥१५॥ बंकट विचारी खोदून । समर्था ही स्त्री कोण ? । तें सांगावें फोडून । गुप्त कांहीं ठेवूं नका ॥१६॥ तई महाराज वदले तत्त्वतां । तुम्हीं जे कां विचारितां । तो कथिला आहे गाथा । नर्मदेनें तुम्हांस ॥१७॥ कोळी जो का ओंकार । तोच हा ओंकारेश्वर । माझेंच रूप आहे नीर । ऐसें नर्मदा वदलीना ? ॥१८॥ अरे ती प्रत्यक्ष नर्मदा । संशय तेथें न घ्यावा कदा । संकटामाजीं देतें सदा । हात ती आपुल्या भक्तातें ॥१९॥ म्हणून तिचा जयजयकार । करा मोठ्यानें एक वार । जय जय नर्मदे निरंतर । ऐसेंच रक्षण अंबे करी ॥२०॥ ऐसें ऐकतां वचन । बंकटलालादि चवघे जण । समर्थाचे दिव्य चरण । वंदूं लागलें क्षणक्षणां ॥२१॥ परत आले शेगांवांत । ज्यांना त्यांना हीच मात । होऊनिया हर्षभरित । सांगूं लागले विबुध हो ॥२२॥ सदाशिव रंगनाथ वानवळे । एव्या गृहस्थासमवेत भले । शेगांवांत येते झाले । महाराजांच्या दर्शना ॥२३॥ या सदाशिवाकारण । टोपण नांव तात्या जाण । हे माधवनाथाचे छात्रगण । चित्रकूटच्या होते हो ॥२४॥ या माधवनाथाप्रत । योगांगे होतीं अवगत । ज्यांचा शिष्यगण माळव्यांत । आहे मोठ्या प्रमाणीं ॥२५॥ सदाशिव आले शेगांवाला । जेव्हां श्रीच्या दर्शनाला । तेव्हां महाराज भोजनाला । बसले होते मठांत ॥२६॥ सदाशिवासी पाहून । माधवाची झाली आठवण । गजाननाकारण । संत संता जाणती ॥२७॥ वानवळे येतांक्षणीं । महाराज बोलले मोठ्यांनीं । अरे नाथाच्या शिष्यालागुनी । बसवा आणून माझ्यापुढें ॥२८॥ त्यांचे गुरु माधवनाथ । गेले जेवून इतक्यांत । मठीं माझ्या समवेत । तों हे दोघे पातले ॥२९॥ थोडा वेळ आधीं जरी । हे आले असते तरी । भेट त्यांच्या गुरूची खरी । यांना येथें मठांत ॥३०॥ आतां हे मागून आले । गुरु त्यांचे निघून गेले । विडा न घेतां भले । त्याची करूं पुर्तता ॥३१॥ वानवळ्यासी आलिंगन । देते झाले दयाघन । पोरें बंधूंचीं म्हणून । ऐसा तो संतप्रेमा ॥३२॥ रीतिप्रमाणें सत्कार केला ।

वानवळ्याचा शेगांवाला । जातांना त्या निरोप दिला । समर्थानीं येणे रीतिं ॥३३॥ तुम्ही माधवनाथाला । असेच जा भेटण्याला । त्यांचा येथें राहिला । विडा तो त्या द्यायास ॥३४॥ मी म्हणतो तेंच सांगा । पदरचें न घाला बघा । आमच्या वाक्यामाजीं उगा । फरक तुम्ही करूं नये ॥३५॥ म्हणा " साथे भोजन हुवा । विडा तुम्हारा याही रहा । तो आम्ही आणिला पाहा । नाथां तुम्हां द्यावयास " ॥३६॥ हें सारें बोलणें । ऐकलें त्या वानवळ्यानें । घेऊन विड्याचीं दोन पानें । गमन करितां जाहला ॥३७॥ माधवनाथा हकीकत । त्यानें कथिली इत्थंभूत । महाराज आपण शेगांवांत । आला होता कां ते दिनीं ? ॥३८॥ गजानन जें बोललें । तैसेंच आहे जाहलें । भोजनसमयीं त्यांनीं केलें । स्मरण माझें तीच भेट ॥३९॥ ऐशा रीतिं एकमेकां । आम्हीं भेटतो सदैव देखा । येथें शंका घेऊं नका । स्मरण तीच भेट होय ॥१४०॥ त्यांचा माझा एक प्राण । शरीरे हीं मात्र भिन्न भिन्न । हें आहे खोल ज्ञान । तें न इतक्यांत कळे तुम्हां ॥४१॥ बरें झालें आणिला । आमुचा विडा तुम्हीं भला । जो होता राहिला । शेगांवीं शिष्य हो ॥४२॥ पानें देतां वानवळ्यांनीं । तीं भक्षिलीं नाथांनीं । खलबत्यांत कुटुनीं । थोडा प्रसाद दिला त्याला ॥४३॥ संतभेटी होती कैसी । हें चांगदेवपासष्टीसी । सांगते झाले ज्ञानराशीं । श्रीज्ञानेश्वर महाराज ॥४४॥ ती पासष्टी मनीं आणा । म्हणजे ह्या कळतील खुणा । स्वानुभवाच्या ठायीं जाणा । वाव न तर्काकारणें ॥४५॥ योगी वाटेल तेथोनी । भेटे एकमेकांलागूनी । भेट ठायीच बैसोनी । होतें त्याचें कौतुक हें ॥४६॥ शेख महंमद श्रीगोंद्यांत । तुकाराम होते देहूंत । आग लागतां मंडपाप्रत । देहूमाजीं कीर्तनाच्या ॥४७॥ ती श्रीशेख महंमदांनीं । विझविली श्रीगोंद्यांत बैसुनी । हें महिपतीनें लिहूनी । ठेविलें भक्तिविजयांत ॥४८॥ जाऊन हळी खेड्यांत । विहिरींत बुडतां पाटीलसुत । वांचविलें देऊन हात । महाराज माणिकप्रभूंनीं ॥४९॥ खरा योगी असल्याविना । ऐसें कौतुक होईना । हें न साधे दांभिकांना । त्यांनीं गप्पाच माराव्या ॥१५०॥ योग अवघ्यांत बलवत्तर । त्याची न ये कोणां सर । करणें असल्या राष्ट्रोद्धार । त्याचा अवलंब करा हो ॥५१॥

श्रीदासगणूविरचित । हा गजाननविजय नामें ग्रंथ । ऐकोत सदा प्रेमळ भक्त । निष्ठा ठेवून ग्रंथावरी ॥१५२॥ शुभं भवतु ॥
श्रीहरिहरार्पणमस्तु ॥

॥ इति चतुर्दशोऽध्यायः समाप्तः ॥

श्री गजानन महाराजांच्या कृपेने साक्षात नर्मदा देवीने सर्वांचे रक्षण केले.